

Ondersteboven

*Seksueel misbruik
door de ogen van het meisje*

Ondersteboven

*Seksueel misbruik
door de ogen van de dader*

Marianne Kimmel

© 2021 Marianne Kimmel

Eerste druk: september 2021

Uitgever: Speak Publishers

Auteur: Marianne Kimmel

Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers

Omslag: IdealLogic Design

Binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers

Foto Marianne Kimmel: Ron Jenner fotografie

Druk: Pumbo.nl

ISBN 978-90-831761-9-2 (print)

ISBN 978-90-831761-1-6 (e-book)

NUR 300

www.mariannekimmel.nl

www.projectspeaknow.nl

📧 @mariannekimmelnl

Quote (pag 9) by Oriah “Mountain Dreamer” House from her book,

THE INVITATION © 1999. Published by HarperONE, San Francisco.

All rights reserved. Presented with permission of the author.

www.oriah.org

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

*Voor iedereen die de moed heeft om seksueel misbruik
recht in de ogen te kijken, zonder terughoudendheid.*

Dit boek van Marianne Kimmell kruipt onder je huid.

En laat je als lezer niet meer los.

Zelfs niet na de laatste woorden.

Het meest uitdagende boek van het jaar.

Christine Pannebakker, bestsellerauteur

*I want to know if you can sit with pain,
mine or your own,
without moving to hide it
or fade it or fix it.*

Oriah Mountain Dreamer

*Nee, ik kan het niet meer aan.
Deze pijn.*

Proloog

Het is donker. Er is maar een klein beetje licht dat onder de deur doorkomt. Ik schrik ervan, denk in de schaduwen een gezicht te zien. Maar dat kan niet, ik weet dat dat niet kan. Ik ben veilig. Nou ja, zo veilig als ik kan zijn in deze donkere kast op zolder. Rustig blijven. Ik moet nu echt rustig blijven. Eén, twee, drie, vier, vijf. Adem in, adem uit. Goed zo – en nu nog een keer, maar dan langzamer. Voel de lucht door je neus in je longen komen. Hou het even vast en blaas dan rustig uit. Dat heeft mama me geleerd. Ze zegt dat het helpt om rustig te worden. Maar waarom gebeurt dat nu dan niet? En waarom maakt mijn hart zo veel lawaai? Kaboem ... Kaboem ... Het lijkt wel alsof er iemand bij de burens op de muur bonkt. Niet nu. Rustig ademen en geen geluid maken. Anders vindt hij je nog.

Ik heb buikpijn, maar naar de wc kan ik niet. Kan niet, kan niet, kan niet. Ik dreun de woorden op. Ik moet het ophouden. Ik knijp mijn billetjes samen zo hard ik kan. Het helpt. Het nare gevoel gaat weg en ik ben ook niet meer zo benauwd. Ik zucht zonder geluid te maken. Voor even heb ik een beetje vertrouwen. Het moet goedkomen. Bah, wat stinkt het hier. Ik denk aan een veld vol mooie bloemen, die heel lekker ruiken. Mijn neus kriebelt en ik moet bijna niezen. Gelukkig,

ik hou het in. Dan maar denken aan een strand met een ondergaande zon of een lief hondje dat in mijn armen ligt te slapen. Of door de lucht vliegen, net als een vogel. Heel even voel ik me veilig. Veilig en geliefd. Er is dan geen gevaar. Niemand die me komt straffen voor iets dat ik fout heb gedaan. Geen papa die de trap opkomt om zijn lieve kleine meisje nog even welterusten te wensen. Geen geschreeuw dat ze zo'n spijt hebben dat ze mij hebben gemaakt, het meisje dat al vanaf haar eerste ademteug hun leven kapotmaakt.

STOP. Stop alsjeblieft. Ik sla mijn handen voor mijn oren, alsof papa echt tegen me schreeuwt. Ik trek mijn knieën zover mogelijk op en bal mijn handen tot vuisten. Ik ben klein, heel klein en op deze manier vindt hij me niet. Ik moet zorgen dat ik geen geluid maak, zorgen dat hij me niet hoort. Mijn hart klopt nog steeds heel hard. Ik denk aan papa en wat hij zal doen als-ie me vindt. Dat-ie de deur van de kast opengooit, me misschien met één ruk aan mijn haren naar buiten sleurt en me slaat. Het maakt me bang en draaierig. Ik zou heel hard willen schreeuwen. Nee, krijsen wil ik, echt heel hard krijsen. Zo hard dat het voelt alsof ik letterlijk alle pijn die in mijn hart zit, eruit schreeuw. In gedachten zie ik mezelf op een verlaten eiland in het midden van de zee staan. Er is verder helemaal niemand. Ik sta op een strand en schreeuw zo hard als ik kan. Geen woorden, maar gewoon harde geluiden, als van dieren die in gevaar zijn. Ssssstttt... Ik moet niet dromen, dat is gevaarlijk. Mijn mond is al open en ik sla bijna een kreet. Net op tijd doe ik mijn mond dicht. Bijna had papa gehoord waar ik me heb verstopt. Bijna had hij me gevonden en aan mijn haren de trap afgesleurd, om me te straffen. Bijna...

Langzaam wennen mijn ogen aan het donker. Ik hoor geen voetstappen op de trap. Ik adem rustiger, mijn hart bonkt niet meer zo hard en ik zweet niet meer. Wel zijn mijn handen nog tot vuisten gebald. Dan voel ik heel even een enorme zelfverzekerdheid door me heen stromen. Wat als ik nu ineens de deuren open zou gooien, met grote passen naar beneden zou lopen en papa eens goed de waarheid zou zeggen?

Rotpapa! Grote rotpapa! Jij raakt me nooit meer aan, en je zegt nooit meer lelijke dingen! Jij doet mij vanaf nu nooit meer pijn! Nooit meer! En weet je waarom? Omdat ik zo ver mogelijk bij je uit de buurt ga! En daarna zou ik weglopen. Heel stoer, zodat hij echt aan me zou zien dat dit de laatste keer is geweest dat we elkaar zagen.

Ik zie mezelf als een supergirl. Megasterk, en papa kan me geen pijn meer doen. Niets doet me nog pijn, wat hij ook met me doet. Met één duwtje ligt papa op de grond. Hihhi, hij lijkt wel bang voor me.

Wanneer ik het plastic voel van de rubberboot waar ik op zit, is mijn kracht meteen weer verdwenen. Mijn benen voelen zwaar. Mijn mond voelt droog, kleverig en vies. Wat wil ik nu graag water drinken. Maar er is geen water, en er zijn geen warme armen om me heen. Er is niks, helemaal niks van alles wat ik nu zo graag wil. Het enige wat ik kan doen, is stil zijn en niet bewegen. Zo zit ik, lijkt het, voor uren. Af en toe droom ik over lieve papa's en mama's die wel van kinderen houden, maar dan schrik ik weer wakker en ben ik bang van elk geluid dat ik hoor. Meteen voel ik weer angst. Kon ik mijn lichaam maar uittrekken, alsof het een jas was. Maar dat gaat niet. De benauwdheid wordt weer erger, alsof in de kast veel te weinig zuurstof is. Opeens houd ik mijn adem in en durf ik me niet meer te bewegen. Het nare gevoel neemt me volledig over. Het lijkt alsof mijn lichaam uit zichzelf dingen doet. Ik ril van de kou, terwijl

ik het heel warm heb. Mijn benen en armen trillen zomaar en mijn mond zit vol met speeksel. Ik plas in mijn broek. Dat betekent nog meer straf. Ik durf geen geluid te maken. En niet te ademen.

Ik hoor iets. Ik weet het zeker. Het geluid komt dichterbij. Eerst was het nog een vaag geluid, maar nu hoor ik duidelijk voetstappen. Voetstappen van een man. Hij loopt de trap op. Ik hoor aan het gekraak op welke tree hij stapt. Dat is mijn bescherming, wanneer hij 's avonds naar boven komt. Aan zijn manier van lopen hoor ik precies of hij voor mij komt, en wat hij gaat doen. Of hij boos is, of heel erg boos. Zijn passen klinken nu als heel erg boos. Wat ben ik bang. Bang voor mijn eigen vader.

Hij is op zolder. Ik hou mijn adem in en probeer me onzichtbaar te maken. Het lukt niet. Even is er stilte. Alsof hij nadenkt wat te doen. Ik duim, nee, ik bid tot god dat hij de zoektocht opgeeft en weer naar beneden gaat. Maar god hoort me niet. De deuren van de kast vliegen open. Nog voor ik kan wennen aan het felle licht dat ineens binnenkomt, heeft hij me al vast. Nee, ik kan het niet meer aan. Deze pijn. Niet nog een keer.

*Het gaat niet goed met haar.
Dat weet je.*

Proloog

Lonneke is weg. Ik kan haar nergens vinden. Er zit iets niet helemaal goed in haar hoofd en dat baart me grote zorgen. Mijn kleine meisje is in de war. Ze wordt snel boos, slaat en schopt me als ik haar goedenacht kom wensen, huilt veel en is erg ongehoorzaam. Het is duidelijk dat ik hier in huis mijn gezag verlies en dat mag niet gebeuren. Ik ben te aardig geworden, een softie. Daarmee geef ik Lonneke te veel ruimte en dan gaat ze rare dingen doen. Ik moet de teugels strakker trekken, dan zul je zien dat het beter met haar gaat. Ze heeft discipline nodig, anders redt ze het niet in deze wereld.

Jeroen en Anneke staan zo voor de deur en ik kan ze niet ontvangen met een kind dat zich ergens heeft verstopt. Ik kan ze onmogelijk aan hun lot overlaten, nu Annemiek er niet is.

'Lonneke, Lonneke!'

Ik moet haar vinden voordat het te laat is, voordat ze zichzelf pijn doet. Maar waar is ze? Waar is mijn meisje toch?

'Lonneke. Hier komen. Nu.'

Geen reactie. Hier zit ze in ieder geval niet. Ik hoop dat er niks met haar is gebeurd of dat ze zichzelf ergens heeft opgesloten, ze kan

soms zo onhandig zijn.

'Lonneke!'

Waar zit ze toch? Ik kijk in de wasmachine en erachter. Geen Lonneke. In mijn eigen kamer kan ze niet zijn; die heb ik altijd op slot en de sleutel draag ik bij me.

'Lonneke, hier komen. Nu meteen.'

Ik hoor niks. Ze zal toch niet naar buiten zijn gegaan? Nee, dat kan niet. Dan had ik de deur wel gehoord. Ik moet verder zoeken. Systematisch per verdieping, dan heb ik haar zo gevonden en kan ik haar helpen om beter te worden. Mijn meisje heeft nu echt haar vader nodig, een leidinggevende figuur die haar de weg wijst. Iemand die haar bij de hand pakt en duidelijk zegt waar het op staat.

Orde en structuur is voor kinderen een absolute noodzaak in de opvoeding. Als kinderen dat niet krijgen, ontsporen ze. Ze hebben duidelijke grenzen en regels nodig. Lonneke krijgt die van mij. Daarom doet ze het ook zo goed op school. Ik zie hoe andere mensen proberen vrienden te worden met hun kinderen. Dat is opvoedkundig gezien zo fout. En dan zijn ze verbaasd dat die kinderen in de puberleeftijd nachten wegblijven, drinken, roken en seks hebben. Nee, ik doe dat anders.

Een half uur geleden hebben Lonneke en ik een goed gesprek gehad. Ik heb haar uitgelegd hoe de wereld in elkaar zit en duidelijk gemaakt dat ze geen mensen pijn mag doen. En zeker niet haar eigen vader. Ik heb gezegd dat ik van haar hou en het beste met haar voor heb, en dat ze me moet vertrouwen en niet bang voor me moet zijn. Maar ze luisterde niet, rukte zich los en rende zomaar weg. Ik dacht nog even dat ze verstoppertje wilde spelen, maar ik kan haar nu dus nergens meer vinden.

Ik moest dit vroeger thuis echt niet proberen, want dan sloot mijn vader me zonder pardon op in de kruipruimte. Om me fatsoen bij te

brengen. Het enige dat hij wilde, was dat ik respect en ontzag voor hem had en datzelfde verwacht ik op mijn beurt nu ook van Lonneke. Opvoeden is een vak dat je met uiterste precisie en aandacht moet uitvoeren. Dat vraagt veel van een ouder en mijn kleine meisje is een grote uitdaging. Ze is slim en heeft een eigen mening, en soms haalt ze het bloed onder mijn nagels vandaan. Dan is ze ongehoorzaam, lastig of gewoon ronduit vervelend. Ze heeft er een handje van om op het verkeerde moment op de verkeerde plek te zijn. Dat doet ze niet expres, maar dat ik dat niet kan goedkeuren, lijkt me duidelijk. Maar eerst moet ik haar vinden. Ik moet opschieten, het is bijna drie uur. De deur, dat moet Annemiek zijn. Het werd tijd.

'Lonneke is zoek. Ik kan haar nergens vinden,' zeg ik.

Gelukkig, ze zet de tompoucen op het aanrecht en loopt meteen achter me aan.

'Hoezo, zoek?' vraagt ze.

Kijk, mijn vrouw luistert wel.

'Gewoon. Het gaat niet goed met haar. Dat weet je,' antwoord ik.

Hopelijk begrijpt ze mijn teken en houdt ze zich stil. Weer geen Lonneke. Verdomme. Verdomme! Rustig blijven Art, niet boos worden, hou je kop erbij. Lonneke mag nu niet alleen zijn, er kan van alles met haar gebeuren nu ze zo in de war is. Annemiek wil haar laten onderzoeken door een psychiater, maar ik heb niet veel fiducia in die lui. Wij kunnen dat prima zelf, Annemiek en ik. Shit, daar heb je Jeroen en Anneke al.

'Doe jij even open? Zeg maar dat Lonneke in bad zit en zo komt.'

De vorige keer dat ze zoek was, zat ze op het balkon. Levensgevaarlijk natuurlijk, ze had wel naar beneden kunnen vallen. Ze had de deuren zo dichtgeduwd dat het leek alsof ze echt dichtzaten. Ik heb daarna een goed gesprek met haar gehad en haar ook een tik gegeven, zodat ze dat nooit meer zou doen. Shit, het balkon. Daar zal ze toch niet zit-

ten? Nee, dat kan niet vanwege het extra slot dat ik erop heb gezet.

Tegen zo nu en dan een tik heb ik niks. Dat is veel beter dan mensen die met hun kinderen in elke situatie het gesprek aangaan. Met een tik is alles meteen duidelijk en verزند je niet in oeverloze discussies die je kind alleen maar meer verwarren. Lonneke mag bijvoorbeeld niet in mijn kamer komen en dat doet ze dan ook nooit. Zelfs niet als ik in mijn kamer ben. Zo hoort dat. En één corrigerende tik was daarvoor voldoende.

Dat er beneden visite op me zit te wachten, visite die speciaal voor mij is gekomen, maakt niet uit. Mijn dochter is nu het allerbelangrijkste, zo hoort dat als je vader bent. Dan zijn je kinderen het belangrijkste, hoe lastig ze ook zijn. Nou ja, niet altijd. Ik heb bekenden ooit geadviseerd het contact met hun zoon volledig te verbreken. Hij was aan de drugs, loog en bedroog en stal zelfs van zijn ouders. Er zijn natuurlijk grenzen in de liefde van een ouder naar een kind. Lonneke mag niet zo eindigen. Ik moet haar strak houden en discipline bijbrengen, zodat ze nooit zal ontsporen. Vanaf vandaag ga ik de teugels nog meer aantrekken. Zoals mijn vader dat bij mij deed.

De zolderkast. Natuurlijk, daar moet ze zitten. Stom dat ik daar niet meteen heb gekeken. In een hoekje, op de rubberboot nota bene. Ze mag niet zien dat ik blij ben dat ik haar heb gevonden. Ze moet voelen dat ze fout zit en straf verdient, zodat ze het nooit meer doet. Ze ziet er vies uit en ze stinkt. Alsof ze in haar broek heeft geplast. En inderdaad! Verdomme, dat ook nog.

‘Meekomen jij. Naar de badkamer en douchen. Je stinkt verschrikkelijk. Ik wil je pas weer zien als je helemaal schoon bent. Dus ook je haren wassen.’

Ik geef haar een paar klappen om mijn woorden kracht bij te zetten. Ze knikt. Zo, dat was duidelijk. En nu volhouden Art. Gewoon volhouden.